

Arrest

**nr. 51 515 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Verzoekster verklaart geboren te zijn op X te Mitrovica. Verzoeker verklaart geboren te zijn X te Podujevo.

Op 11 juli 2009 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 februari 2010 dienen verzoekers in België een asielaanvraag in en verklaren ze op 1 juni 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

Uit het Hit Eurodac-verslag van 25 februari 2010 blijkt dat op 14 juni 2004 en 8 februari 2008 in Duitsland vingerafdrukken van verzoekers werden genomen.

Op 2 maart 2010 worden de Duitse autoriteiten verzocht verzoekers terug te nemen op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003).

Op 7 juli 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Op 3 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid de beslissing van 7 juli 2010 in te trekken.

Op 16 augustus 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11/07/2009 werd ingediend door:

(G., M.) (...)

+ partner: (G., H.), (...)

nationaliteit: Joegoslavië - Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Betrokkenen dienden een aanvraag in op basis van bovenvermeld artikel 9ter. Om de medische problemen van mevrouw M. G. (...) te staven legden ze medische attesten voor. Deze attesten werden ter advies voorgelegd aan de controlearts. Zij oordeelde dat alhoewel de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Duitsland, het land van verwijzing. Het volledige advies wordt in gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing.

In Duitsland wordt de onderbrenging en verzorging van asielzoekers als een basisvoorziening gezien. De onderbrenging bestaat uit opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en wordt door de verschillende deelstaten geregeld. Asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg. Mevrouw kan hier indien nodig ook beroep op doen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan M. G. (...) te willen overhandigen"

Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*"En exécution de l'article 71/3, § 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, inséré par l'arrêté royal du 11 décembre 1996 et modifié par l'arrêté royal du 27 avril 2007, le séjour dans le Royaume est refusé a la personne qui déclare se nommer G. M. (...), de nationalité / être de nationalité Kosovo, qui a introduit une demande d'asile.
Alias B. F. alias B. S.*

MOTIF DE LA DECISION :

La Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile, lequel incombe a l'Allemagne(i) en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 relative a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et l'article 16.1e du Règlement 343/2003. Considérant que l'intéressé a introduit une première demande d'asile en Belgique le 10/06/2005 a l'issue de laquelle elle a été remise aux autorités allemandes le 29/08/2005 suite à leur accord de reprise; qu'entre-temps l'avocat de l'intéressée a introduit une demande d'autorisation de séjour en Belgique pour raisons médicales en application de l'article 9 ter de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire , le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers modifiée notamment par les lois des 14 juillet 1987, 6 mai 1993, 15 juillet 1996 et 15 septembre 2006 et par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 ; Considérant que l'intéressée est revenue en Belgique et a introduit une deuxième demande d'asile le 25/02/2010, accompagnée de son mari, de son fils et sa belle-fille(N°S 6585793, 6494064 et 6495624); Considérant qu'elle a déclaré lors de son audition à l'Office des étrangers du 25/02/2010 venir de l'Allemagne, où elle n'avait pas de logement, et venir en Belgique car elle ne sait pas où aller, et que la famille de son mari se trouverait en Belgique ; qu'elle a mentionné des problèmes de santé et produit des documents (analyses médicales) suite à des examens effectués en Belgique ; Considérant que l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'homme et des libertés fondamentales ne vise que les liens de consanguinité suffisamment étroits: la protection offerte par cette disposition concerne essentiellement la famille restreinte aux parents et aux enfants et ne s'étend qu'exceptionnellement à d'autres proches parents qui peuvent jouer un rôle important au sein de la famille; en tout état de cause , la vie familiale alléguée doit être effective et préexistante, ce que la requérante ne fait pas à l'égard de sa belle-famille ; Considérant que la Belgique a demandé à l'Allemagne la reprise de l'intéressée et des autres membres de sa famille ;

Considérant que la demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales a été rejetée;

Considérant qu'additionnellement il peut être fait application de l'article 13 du règlement CE 343/2003 relatif à la détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile de l'intéressée ;

Considérant que les autorités allemandes ont marqué leur accord de reprise en date du 12/03/2010; Considérant que l'Allemagne , Etat membre de l'Union européenne, est un pays doté d'institutions démocratiques, où l'intéressée a vécu de longues années avant de voir sa demande d'asile rejetée; qu'elle ne mentionné pas des démarches de recours contre cette décision des autorités allemandes ; Considérant que l'Allemagne est signataire de la Convention de Genève, qu'elle est partie a la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et également à la Directive européenne relative à la protection subsidiaire ; qu'elle est pourvue de juridictions indépendantes auxquelles la requérante pourrait recourir en cas de décision négative ou de demande d'asile non traitée avec objectivité; qu'en outre, au cas où les autorités allemandes décideraient de rapatrier l'intéressée en violation de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme celle-ci pourrait, tous recours épuisés, saisir la Cour européenne des droits de l'homme et lui demander, sur base de l'art.39 de son règlement intérieur, de prier lesdites autorités de surseoir a l'exécution du rapatriement jusqu'a l'issue de la procédure devant cet organe ; Pour tous ces motifs, les autorités belges estiment ne pas pouvoir faire application de l'article 3.2 du règlement 343/2003. En conséquence, la prénommée doit quitter le territoire du Royaume dans les 5 jours après la notification de la présente et se présenter auprès des autorités compétentes allemandes. (2)

Remarque: Au cas ou elle le souhaiterait, Mme G. (...) pourra bénéficier d'une assistance de la part des services compétents belges(Office des étrangers), afin d'organiser son voyage jusqu'à l'Allemagne, comme indiqué dans l'annexe à la présente. »

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“En exécution de l'article 71/3, § 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, inséré par l'arrêté royal du 11 décembre 1996 et modifié par l'arrêté royal du 27 avril 2007, le séjour dans le Royaume est refusé au (a la) nommé(e)/a la personne qui déclare se nommer G. H. (...), de nationalité / être de nationalité Kosovo qui a introduit une demande d'asile.
Alias G. H. (...)*

MOTIF DE LA DÉCISION :

La Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile, lequel incombe à l'Allemagne (1) en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et l'article 16.1.e du Règlement 343/2003.

Considérant que l'intéressée a introduit une première demande d'asile en Belgique le 10/06/2005 à l'issue de laquelle il a été remis aux autorités allemandes le 29/08/2005, accompagné de son épouse, suite à leur accord de reprise ; qu'entre-temps l'avocat de l'intéressé a introduit une demande d'autorisation de séjour en Belgique pour raisons médicales en application de l'article 9 ter de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers modifiée notamment par les lois des 14 juillet 1987, 6 mai 1993, 15 juillet 1996 et 15 septembre 2006 et par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 ;

Considérant que l'intéressé est revenu en Belgique et a introduit une deuxième demande d'asile le 25/02/2010, accompagné de son épouse, de son fils et sa belle-fille(N°S 6585793, 6494064 et 6495624) ;Considérant qu'il a déclaré lors de son audition à l'Office des étrangers du 25/02/2010 venir de l'Allemagne où sa demande a été rejetée et a justifié son choix du pays par le fait que tous pays refusent ses demandes d'asile, qu'il a une décision négative des autorités allemandes, qu'il ne sait pas où aller et, enfin, parce que ses frères sont en Belgique et il vient les rejoindre ;

Considérant que l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'homme et des libertés fondamentales ne vise que les liens de consanguinité suffisamment étroits: la protection offerte par cette disposition concerne essentiellement la famille restreinte aux parents et aux enfants et ne s'étend qu'exceptionnellement à d'autres proches parents qui peuvent jouer un rôle important au sein de la famille; en tout état de cause, la vie familiale alléguée doit être effective et préexistante, ce que le requérant, né en 1953, père de famille qui a vécu avec sa propre cellule familiale dans divers pays avant de venir en Belgique, ne fait pas à l'égard de ses frères ;

Considérant que la Belgique a demandé à l'Allemagne la reprise de l'intéressé et des autres membres de sa famille ; Considérant que la demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales a été rejetée ; Considérant qu'additionnellement il peut être fait application de l'article 13 du règlement CE 343/2003 relatif à la détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile de l'intéressé ; Considérant que les autorités allemandes ont marqué leur accord de reprise en date du 12/03/2010; Considérant que l'Allemagne, Etat membre de l'Union européenne, est un pays doté d'institutions démocratiques où l'intéressé a vécu de longues années avant de voir sa demande d'asile rejetée ; qu'il ne mentionne pas des démarches de recours contre cette décision des autorités allemandes ; Considérant que l'Allemagne est signataire de la Convention de Genève, qu'elle est partie à la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et également à la Directive européenne relative à la protection subsidiaire ; qu'elle est pourvue de juridictions indépendantes auxquelles la requérante pourrait recourir en cas de décision négative ou de demande d'asile non traitée avec objectivité ; qu'en outre, au cas où les autorités allemandes décideraient de rapatrier l'intéressée en violation de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme celle-ci pourrait, tous recours épuisés, saisir la Cour européenne des droits de l'homme et lui demander, sur base de l'article 39 de son règlement intérieur, de prier lesdites autorités de surseoir à l'exécution du rapatriement jusqu'à l'issue de la procédure devant cet organe ;

Pour tous ces motifs, les autorités belges estiment ne pas pouvoir faire application de l'article 3.2 du règlement 343/2003. En conséquence, la prénommée doit quitter le territoire du Royaume dans les 5 jours après notification de la présente et se présenter auprès des autorités compétentes allemandes. (2)

Remarque : Au cas où il le souhaiterait, M.G. (...) pourra bénéficier d'une assistance de la part des services compétents belges (Office des étrangers), afin d'organiser son voyage jusqu'à l'Allemagne, comme indiqué dans l'annexe à la présente. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. In de uiteenzetting voeren verzoekers eveneens de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“De door hun raadsman aangetekend op 07/07/2009 ingediende aanvraag tot medische regularisatie steunde namelijk op een gedetailleerd medisch attest MEDIMMIGRANT en op een medisch attest type Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld op 22/06/2009 door Dr. V. (...).

De arts stelde vast dat zij lijdt aan hypotensie, bronchitis, diabetes, mellitus type II, en migraine waarvoor zij medicamenteus dient behandeld te worden waarvoor de opvolging door een specialist vereist is, dat een regelmatige behandeling voorzien is, dat er diverse complicaties zich kunnen voortdoen, dat er zich ernstige gezondheidsrisicos kunnen voortdoen in geval van terugkeer en dat in geval van niet voldoende behandeling de medische toestand progressief zal verslechteren.

Deze regularisatie aanvraag werd voorgelegd aan de medische adviseur van tegenpartij, die op 24/06/2010 een verslag opstelde die de vaststellingen van de arts van verzoekster zonder afwijking herhaalde.

De medische adviseur van tegenpartij stelde in zijn verslag van 24/06/10 dat verzoekster vanuit medisch standpunt lijdt aan aandoeningen die een reële risico kunnen inhouden voor zijn leven op fysieke integriteit indien deze niet adequaat en behandeld worden, doch geen reële risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en psychotherapeutisch opvolging beschikbaar zijn in Duitsland. Derhalve is er van medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van uitwijzing, Duitsland.

Deze medische adviseur stelde dat verzoekster kan reizen, daar uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische contra-indicatie om te reizen.

Deze medische adviseur stelde nog “Hierbij dient opgemerkt te worden dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen, waarin ook eventuele niet-medische factoren opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies,”

Tegenpartij is daar in eerste instantie niet op ingegaan, en heeft haar vorige beslissing van 07/07/2010 ingetrokken nadat deze beslissing aangevochten werd op 28/07/2010 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Echter, steunend op hetzelfde medisch advies van 24/06/2010, nam tegenpartij opnieuw een beslissing van ongegrondheid van de regularisatieaanvraag, mits een lichte aanpassing van diens motivatie.

Tegenpartij stelt dienaangaande dat, wat Duitsland betreft, uit informatie uit het administratief dossier blijkt dat de onderbrenging en verzorging van asielzoekers wordt gezien als een basisvoorziening. De onderbrenging bestaat uit opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en wordt door de verschillende deelstaten geregeld. Asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen naar gespecialiseerde medische zorg.

Zulke motivatie beantwoordt echter noch aan de materiële noch aan de formele motivatieplicht in de zin van art. 62 van de wet van 15/12/1980 en in de zin van art. 2 en 3 van de wet van 29/07/1981.

Immers laat tegenpartij na te preciseren op basis van welke stukken zij haar informatie genomen heeft.

Verzoekers leggen dienaangaande echter informatie voor in tegenovergestelde zin, mn. een vergelijkende studie door de Europese Gemeenschap waaruit blijkt dat Duitsland een nog meer radicale houding heeft ingenomen dan de andere Europese landen inzake de dekking van gezondheidszorg (stuk 12). Aldus hebben de illegaal verblijvende vreemdelingen in Duitsland geen toegang tot de hospitalen en kunnen enkel genieten van de verzorging door geneesheren mits zij afzien van de betaling van hun ereloon (zie eveneens de website proasylde, (stukken 9-10)

In Duitsland moeten verzoekers beschouwd worden als illegaal verblijvende vreemdelingen, en dus niet als asielzoekers of kandidaat-vluchtelingen, gelet op de negatieve beslissing dd 09/06/2009 van de Duitse overheid met bevel het Duitse grondgebied te verlaten (stuk 11). Het behoorde echter tegenpartij haar beslissing te nemen na onderzoek, niet alleen van de beschikbaarheid, maar ook van de effectieve toegankelijkheid en continuïteit van de medicatie voor verzoeker om aldus de materiële motivatieplicht na te leven, quod non in casu, precies gelet op de weigeringsbeslissing in Duitsland.

In een arrest nr. 32516 gewezen op 08/10/2009 oordeelde de 3de kamer van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen dat het behoorde aan tegenpartij onder meer de risico's van een onderbreking van de medische behandeling te evalueren in het kader van een medische verblijf aanvraag, quod non in casu.

In dit arrest werd geoordeeld dat het niet volstaat dat de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het Dublinland, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens rekening moet houden met de onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen en in de weigering een gemotiveerd antwoord moet geven op de argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen omdat hij onvoldoende financiële middelen heeft (zie RvS 78764 dd 17/02/1 999).

Er kan bezwaarlijk betwist worden dat een uitwijzing naar Duitsland ongetwijfeld een onderbreking van de medische behandeling tot gevolg zal hebben, zeker nu vaststaat dat verzoekers er illegaal verbleven na een weigeringsbeslissing.

Tegenpartij kon dus haar beslissing bezwaarlijk motiveren louter met de overweging dat verzoeker de nodige verzorging in Duitsland zal kunnen bekomen zonder meer.

Verder stelde de Raad van State in een arrest van 67703 dd 12/08/1 997 dat als het verslag van de controlearts afwijkt van de conclusies van een specialist, terwijl er geen onenigheid is over de aard van de aandoening, alle argumenten voor die afwijking expliciet gemaakt moeten worden, quod non in casu.

Deze onvoldoende motivatie, zowel wat betreft gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in Duitsland en in het thuisland van verzoekers, maakt een schending uit van in de in het middel aangeduide beschikkingen.

Verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 44.576 gewezen in een gelijkaardige zaak nr. 52.065 op 3/06/2010 door de II de kamer van uw Raad die vaststelde dat tegenpartij haar motiveringsplicht geschonden had.

Bovendien steunt tegenpartij haar weigeringsbeslissing van regularisatie op twee tegenstrijdige elementen, nl. in de 1ste paragraaf van de redenen leest men:

“Hieruit blijkt dat de aandoeningen bij betrokkenen, alhoewel deze beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, indien”

terwijl in de 4de paragraaf van de redenen net het tegenovergestelde staat, nl.:

“1. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit...”

Aldus heeft tegenpartij zowel haar materiële als haar formele motivatieplicht kennelijk miskend.

Ten slotte heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend.”

2.1.2. De verwerende partij stelt dat uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat er geen bezwaar is om verzoekster over te dragen aan Duitsland, gelet op de aldaar beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling. De verwijdering naar Duitsland houdt geen risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, vermits de nodige behandelingen en medicamenten in Duitsland aanwezig zijn. Voorts wijst de verwerende partij erop dat verzoekers geen bewijs bijbrengen dat ze deze medicatie niet zullen kunnen betalen in Duitsland. De verwerende partij citeert artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de memorie van toelichting. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen. De verwerende partij stelt vast dat de eerste bestreden beslissing het determinerend motief op grond waarvan deze werd genomen aangeeft. Volgens de verwerende partij maken verzoekers niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is gegrond, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Voorts stelt de verwerende partij dat verzoekers klaarblijkelijk de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen daar ze deze aanvechten in het verzoekschrift.

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De tweede en de derde bestreden beslissingen geven ook duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van deze beslissingen wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 e van de Verordening 343/2003 en naar het feit dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers’ asiel-aanvraag.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. In casu houdt nazicht van de materiële motiveringsplicht eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zondig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...).

§2. (...)

§3. (...)

§4. (...)”

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling. De verwerende partij dient in de eerste plaats te onderzoeken of er in het land waar verzoekster zal dienen te verblijven, in casu Duitsland, een adequate behandeling mogelijk is. Deze vereiste van een adequate behandeling wordt beoordeeld ten aanzien van de betrokkene die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of de betrokkene die het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Een ernstig zieke vreemdeling heeft bijgevolg enkel recht op een medisch verblijf in België als er in zijn land van herkomst of verblijf geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte.

Het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Evenmin heeft verzoekster aangetoond dat zij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling waarvoor er geen adequate behandeling is in het land waar zij gewoonlijk verblijft, in casu Duitsland. In het advies van 24 juni 2010 besluit de ambtenaar-geneesheer: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze diabetes mellitus type 2, hypotensie, bronchitis en migraine bij betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Duitsland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van uitwijzing, Duitsland.”* In de bestreden beslissing wordt dit advies integraal overgenomen en wordt er beklemtoond: *“In Duitsland wordt de onderbrenging en verzorging van asielzoekers als een basisvoorziening gezien. De onderbrenging bestaat uit opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en wordt door de verschillende deelstaten geregeld. Asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg. Mevrouw kan hier indien nodig ook beroep op doen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier.”* De Raad wijst er tevens op dat in verzoekers' aanvraag geen elementen opgenomen werden met betrekking tot eventuele niet-medische factoren. Bijgevolg diende de verwerende partij ook niet verder te motiveren dan ze in casu gedaan heeft.

Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij niet aantoont uit welke stukken zij haar informatie gehaald heeft, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat de stukken waarop de verwerende partij zich steunt om te stellen dat de onderbrenging en verzorging van asielzoekers in Duitsland gezien wordt als basisvoorziening, in het administratief dossier opgenomen zijn. Het administratief dossier bevat kopies van de documenten die afgeprint werden op www.delphicare.be en kopies van informatie gevonden op www.med-kolleg.de/index.e.html. Verzoekers kunnen het administratief dossier te allen tijde raadplegen bij de verwerende partij. Hiervoor dienen verzoekers de verwerende partij te contacteren. Verzoekers tonen niet aan dat zij dit gevraagd hebben en dat de verwerende partij dit geweigerd heeft. Voorts wordt in het medisch verslag van 24 juni 2010,

dat tevens ter kennis van verzoekers gebracht werd, vermeld dat *“Verwijzend naar de informatie dd. 24.06.2010, afkomstig van de geneesmiddelenbank DelphiCare (met informatie over Belgische en buitenlandse specialiteiten. via www.delphicare.be), blijkt dat Metformine. Ventolin. Nitrolingual. Zestril, Amlor en Amitriptyline beschikbaar zijn in Duitsland. o.a. onder de respectievelijke merknamen Metformin Heumann. Salbutamol Sandoz, Nitrolingual. Lisinopril AL, Amlodipin-ratiopharm en Amitriptylin-dura. - Uit de informatie dd. 24.06.2010, bekomen via de website <http://www.med-kolleg.de/index.e.html> blijkt dat er huisartsen en endocrinologen werkzaam zijn in Duitsland.”* Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij nalaat te preciseren op basis van welke stukken zij haar informatie verkregen heeft.

Wat betreft de stukken die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, met name Readmission agreement Germany-Kosovo signed, soins médicaux aux étrangers en situation irrégulière (septembre 2004) en Ihr Aufenthalt in der Bundesrepublik Deutschland van 9 juni 2009, en waarnaar verzoekers ter terechtzitting verwijzen om te concluderen ze geen toegang zullen hebben tot de medische voorzieningen in Duitsland, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vragen verzoekers in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan de verwerende partij overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de bijgebrachte stukken niet blijkt dat verzoekers geen toegang zullen hebben tot de medische voorzieningen in Duitsland. In zoverre verzoekers menen dat bepaalde medische voorzieningen ten volle door henzelf betaald zullen moeten worden, wijst de Raad erop dat verzoekers voor het nemen van de bestreden beslissingen niet aangevoerd hebben dat het voor hen financieel onmogelijk is om bepaalde kosten zelf te betalen.

Verzoekers stellen ook dat als het verslag van een controle-arts afwijkt van de conclusie van een specialist, terwijl er geen onenigheid is over de aard van de aandoening, alle argumenten voor die afwijking expliciet uiteengezet moeten worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers in hun verzoekschrift een algemene stelling uiten zonder deze in concreto op hen toepasselijk te maken. Voorts wijst de Raad erop dat het advies van de ambtenaar-geneesheer in casu omstandig motiveert waarom er vanuit medisch standpunt geen bezwaar gemaakt wordt tegen een terugkeer naar Duitsland. Er wordt gewezen op de toegankelijkheid van de geneesmiddelen, de mogelijkheid tot behandeling in gespecialiseerde psychiatrische ziekenhuizen en voorzieningen en uiteengezet waarom er geen strikte medische contra-indicatie is om te reizen. De Raad wijst er tevens op dat de arts van verzoekster in zijn verslag van 22 juni 2009 aangeduid heeft dat verzoekster kan reizen. Verzoekers tonen verder ook niet aan welke andere argumenten en elementen de ambtenaar-geneesheer diende op te nemen in zijn verslag. Evenmin worden er argumenten aangebracht die zouden kunnen wijzen op de onjuistheid van voormeld besluit.

Voorts verwijzen verzoekers naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest van 3 juni 2010 met nummer 44 576 wordt de bestreden beslissing vernietigd omdat de ambtenaar-geneesheer niet uiteenzet op welke gegevens hij zich baseert om te stellen dat één van de verzoekende partijen kan reizen, terwijl een neuroloog uiteengezet heeft waarom deze verzoekende partij niet kan reizen. In casu wordt er wel gemotiveerd waarom verzoeker kan reizen. Het tweede arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt betreft een vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid van een bijlage 26 quater. De bijlage 26 quater wordt geschorst omdat prima facie de gevolgen van de onderbreking van een post-operatieve behandeling niet onderzocht werden en omdat de verantwoordelijke lidstaat evenmin over deze specifieke gegevens omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ingelicht werd. Daar de feitelijke omstandigheden verschillend zijn, kunnen verzoekers zich niet dienstig op deze arresten beroepen.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Verzoekers maken geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht, de manifeste appreciatiefout en de evenredigheidsplicht.

2.2.1. Verzoekers menen dat in casu artikel 3 van het EVRM geschonden werd omdat in casu niet alle aangebrachte medische redenen onderzocht werden. Daarenboven wordt geen rekening gehouden met de financiële mogelijkheden van verzoekers om zich de nodige medicatie te verschaffen. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“Er werd gevonnist in een arrest nr. 14397 gewezen door de RvV op 25/07/2008 dat een verwijdering maatregel ten aanzien van een vreemdeling, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte ingeroepen door verzoekers, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Eveneens oordeelde de Raad van State op 19/12/1997 (nr. 70443) dat een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op een mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt art. 3 EVRM.

In casu heeft tegenpartij niet alle aangebrachte medische redenen onderzocht al was het maar gelet op het stilzwijgen tegenover de toegankelijkheid en continuïteit van zorg in Duitsland, zeker nu blijkt dat zij er illegaal verbleven na een weigeringsbeslissing.

Wat Duitsland betreft, werd alleen maar gemotiveerd betreffende de beschikbaarheid maar niet de toegankelijkheid van de zorgen in dit land. Op de kop toe, zwijgt tegenpartij met allen talen over de financiële onmogelijkheid van verzoekster om zich de nodige medicatie aan te schaffen. De mensonterende behandeling door tegenpartij is des te erger gelet op de waarschuwing van de behandelende geneesheer nu tegenpartij zelf toegeeft dat de aangehaalde aandoeningen een ernstig risico kunnen inhouden voor het leven op de fysieke integriteit van verzoekster.”

2.2.2. De verwerende partij stelt:

“Er dient te worden nagegaan of de medische en psychologische aandoeningen, waarvoor zij behandeld wordt, van die aard zijn dat een terugkeer naar Duitsland of het land van herkomst onmogelijk zou zijn en een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 EVRM. Verzoekster heeft niet bewezen zich in een dergelijke situatie te bevinden. Het grondige medische onderzoek heeft ook niet tot deze conclusie geleid.

Waar verzoeksters een schending voorstellen van artikel 3 EVRM, heeft verwerende partij de eer om te stellen dat het aan verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren waarbij aangetoond wordt dat er een risico is dat, bij terugkeer naar haar land van herkomst, zij zal blootgesteld worden aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

Vervolgens heeft verwerende partij de eer te stellen dat er geen sprake kan zijn van schending van artikel 3 van het EVRM, nu de behandeling in het land van herkomst mogelijk is en het niet noodzakelijk is dat de behandeling in het land van herkomst van hetzelfde niveau is als dat waarvan de illegaal verblijvende vreemdeling gedurende korte tijdspanne genoot in een Staat met meer ontwikkelde gezondheidszorg.

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar het arrest van het E.H.R.M. van 29 mei 1998, inzake Karara tegen Finland. Niet zozeer het lagere kwaliteitsniveau van het systeem van gezondheidszorg in het land waarnaar uitgezet wordt, is van belang, maar doorslaggevend is of er mogelijkheden tot gezondheidsverstrekking in dat land aanwezig zijn. In de zaak Bensaid versus Verenigd Koninkrijk, 6 februari 2001, wordt dezelfde tendens voortgezet, zelfs in de hypothese dat de nodige medicatie minder toegankelijk zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te concluderen dat enerzijds uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat, alhoewel de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernede-

rende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Duitsland, het land van verwijzing. Anderzijds blijkt geenszins uit het administratieve dossier dat verzoekster geen toegang zou hebben tot verzorging in Duitsland. Dientengevolge werd de beslissing tot ongegrondheid op rechtmatige wijze genomen.

Uit niets dat verzoekers opwerpen, blijkt dat het onderzoek onzorgvuldig zou zijn gebeurd, noch dat de beslissing in het licht van alle voorhanden zijnde elementen onredelijk zou zijn. Aan de beslissing ging een zorgvuldig onderzoek vooraf.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling." (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. Het betoog van verzoekers waarbij zij een vermeende schending aanvoeren van artikel 3 EVRM kan niet gevolgd worden, nu verzoekers moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij onderzocht heeft of de ziekte ingeroepen door verzoekster een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Duitsland. In de bestreden beslissing werd er omstandig gemotiveerd waarom verzoekers in Duitsland behandeld kunnen worden en bijgevolg niet tot verblijf gemachtigd dienen te worden. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk geconcludeerd: "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing, Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)." Voorts tonen verzoekers ook niet aan dat niet op alle argumenten geantwoord werd of dat de motieven onjuist zijn. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt uitdrukkelijk dat op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorg in Duitsland werd ingegaan. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers in hun aanvraag van 11 juli 2009 niet uitdrukkelijk hebben gesteld dat het voor hen financieel onmogelijk is om zich de nodige medicatie aan te schaffen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: "In Duitsland wordt de onderbrenging en verzorging van asielzoekers als een basisvoorziening gezien. De onderbrenging bestaat uit opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en wordt door de verschillende deelstaten geregeld. Asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg. Mevrouw kan hier indien nodig ook beroep op doen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier." De Raad wijst erop dat verzoekers dit niet weerleggen. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoekers geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie zich bij het nemen van een beslissing moet baseren op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag, alsook op de

adviezen gegeven door de arts van verzoekster en de ambtenaar-geneesheer, de geneesmiddelen-databank Delphicare geraadpleegd heeft en informatie opgezocht heeft of huisartsen en endocrinologen werkzaam zijn in Duitsland en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissingen kon komen. Een schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Voorts laten verzoekers na uiteen te zetten op welke andere manier ze het evenredigheidsbeginsel geschonden achten.

2.3. Voor het overige voeren verzoekers geen andere middelen aan, ook niet met betrekking tot de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN